

Teško je pisati o sebi, realno sagledati i opisati sebe i svoj život. Teško je početi.

Čovekov život je satkan iz malih priča, svaka priča ima svoju pouku, a glavni junak si uvek ti.

Dozvolite mi da vam ispričam par priča iz mog životnog romana.

Kao tek golobradi dečak, otišavši iz porodičnog gnezda, odvojivši se od bezbrižnosti detinjstva, počeo sam jednu priču, jednu od bitnijih odlomaka mog romana.

Ja sam Miloš Simov, rođen 1985. godine, u Pirotu, u gradu kraj reke Nišave.

Medicinsku školu "dr Aleksa Savić" u Prokuplju sam na nagovor svoje majke upisao na samom ulasku u treći milenijum, 2000. godine. Posleratne godine nisu davale jasnu sigurnost u budućnost. Moja porodica je meni kao jedincu htela osigurati budućnost, postarati za dve bitne stvari. Jedna je bila da imam "zanat", hleb u ruci, sigurnu budućnost, barem se tako tada govorilo i razmišljalo. Vremena su bila teška, pre svega za naše roditelje. Moja majka mi je rekla da je najbolje da upišem medicinsku školu, rekavši da je to human poziv, da nikada neću biti "uprljan i neću morati u kanal" i da ću uvek moći da se oslonim na brzu pomoć lekara, kada mi bude trebalo. Moja majka je bila težak hronični bolesnik, bojala se da me ne bi zadesila njena sudbina, svakodnevna bitka i bolničke čekaonice. Htela je da me vidi kako joj dolazim u susret, kako joj pomažem, njoj i drugim ljudima koji su bolesni i trebaju pomoć. Razumljivo, veoma brižno je birala poziv svom sinu, imala je najbolje namere, puno se bojala, pre svega za moje zdravlje, ali i za moj lični rast u slučaju da nje ne bude. Druga stvar zbog koje su se moji roditelji odlučili za drugi grad, internat i stručnu srednju školu je sticanje životnog iskustva, klesanje pod drugačijim uslovima, daleko od stalne roditeljske brige. "Razmaziću te sine", govorila mi je majka, idi od nas i ne boji se, to je za tvoje dobro.

Ljudi koji stoje pored tebe na tvom putu, baš svi akteri tvojih priča, koji su tu i u dobru i u zlu, nesebično dele savete ili ukore, uče te na svakom koraku, tvoji su životni mentori, tvoj kompas. Na prvom mestu, barem za mene su to bili moji roditelji. Kao drugi veoma bitan učinak na moj život bi izabrao period proveden u Domu učenika srednjih škola u Prokuplju. Moji vaspitači i svi ostali, ne manje bitni dragi likovi (pre svega noćni čuvari 😊) iz Doma, su bila moja druga porodica iz srednjoškolskih dana. Puno sam naučio tokom boravka u Domu, tamo ispod kasarne, na brdašcu koje je za mene bilo istovremeno na ulazu i na izlazu iz grada...

Bez trunke nesikrenosti, laskavosti ili lažne ljubaznosti, moram reći da su moji dani u srednjoj medicinskoj školi "dr Aleksa Savić", a pre svega boravak u Domu učenika srednjih škola bili među najsrećnijim trenutcima u mom životu. Bio sam srećan i nasmejan, stekao sam puno prijatelja, naučio sam puno lekcija, pre svega onih životnih i što je najbitnije, upoznao sam sebe. Svaki dan je bio nova lekcija. Sam si birao svoje poteze, pripadnost grupi, držanje strane cimeru, skrivanje pred pogledom čuvara. Muški si podnosio neuspehe, male školske poraze, slabe ocene, prijateljske svađe, vaspitne ukore, ali stalno si se učio i kreirao svoju ličnost, baziranu na realnim životnim iskustvima. Naučiš kako treba deliti, pomoći u nevolji, iskreno želiti i strasno voleti (i ne samo drugaricu iz klupe), kako su rad i disciplina osnova za uspeh, kako uvek postoji vera u bolje sutra ako "sutra" imaš kome posvetiti, kako treba verovati u sebe, čak i posle najgorih padova. U toj "domskoj" priči sam bezbroj puta naišao na toplu ali i strogu pedagošku reč, podršku ali i opasku. I danas posle više od 15 godina osećam toplinu

kada pričam tu priču, osećam ljubav. Nikada i niko mi je neće obrisati. Hvala ti Dome, hvala vam dragi vaspitači, direktore i sekretaru, domaru i čuvaru, kuvarice i čistačice.

Gde sam sada? Pratim svoju zvezdu, sledim joj, pišem nove priče. Radujem se svakom trenutku koji preživim sa svojom porodicom i svojim prijateljima. U svetlu i u tami, u sreći i u tuzi, u smehu i plaču, ali uvek u zagrljaju. Uvek ti ostane porodica, prijatelji i sećanja...

Posle srednje škole, pomalo tužan da je onom bezbrižnom dobu kraj, upisao sam Medicinski fakultet u Nišu. Sa sećanjem na Prokuplje, na put od učenja sa 20 drugara u glavnom zajedničkom prostoru, pa onda u podrumu, pa onda u modifikovanoj učionici, većinom u krevetu dok svi spavaju, dodatnih časova anatomije, strogih časova kod rezredne, bezbrižnih časova engleskog, nadahnujućih časova srpskog jezika i književnosti, izazovnih časova matematike, do onoga što me je navelo da upišem studije medicine. Kontakt sa bolesnim ljudima, prepoznavanje straha i nesigurnosti u očima, vapaj za pomoć, a onda osećaj da si svaki put učinio mnogo, makar samo izmerio pritisak ili temperaturu. Što zbog stroge dirigentske palice uvek uplašene moje majke, što zbog iskrenih i dobronamernih saveta vaspitača, odgovornosti kojim su nas učili, radio sam puno. Moje vaspitačice, Lidija i Vesna, bi rekle da ne budem skroman, nije baš lako naterati nekoga da uči, da nauči i iskoristi znanje. Sada znam da je to tačno, a vas molim da razumete koliko je njihov posao težak i zahtevan. A ne brinu oni samo za naše ocene, to je njihov tek najmanji problem, njima je prepušten veći deo našeg vaspitanja i formiranja ličnosti, u najosetljivijem delu naših života, kad se sve lomi i kad se piše naša najvažnija priča. Da hoću da upišem medicinu shvatio sam već u trećoj godini srednje škole, morao sam da održim dobre ocene i krenem da nadograđujem znanja iz hemije i biologije. Počele su pripreme za prijemni ispit. Kraj škole je bio veoma bajkovit. Leto zrelo i bezbrižno, zadnji dani u školi kada se osećaš tako slobodno i srećno, završavaš zadnje obaveze, zadnje ispite. A onda šetnja kroz centar grada, na zadnju zajedničku proslavu. Moja majka je dobila đaka generacije i studenta medicine, a ja sam shvatio da se rad i upornost isplati. Tu laskavu titulu sam posvetio svojoj porodici i svojim vaspitačima, a od tada sam svaki put kada je krenulo po zlu crpeo energiju tog vremena, sve mudrosti i sve savete ponovo iskoristio i hodao dalje, bez straha i sa verom da će biti dobro.

Krenuo sam novim izazovima u susret, natrpanom programu medicine, koji je, nerado kažem možda malo gušio moj slobodarski duh i suprimirao ono za čim sam još od samog početka vadio, rad sa pacijentima i praksa. Najviše se naučiš radeći uz pravog mentora, potrebno ti je samo vreme i upornost da savladaš sve što poželiš. Postavio sam cilj pred sobom i imao tvrdnu nameru da ga ispunim. Da završim studije što pre i krenem da pomažem ljudima. Znam da je kliše ali tako je bilo. U mojoj porodici nije bilo lekara, nije bilo ni akademsko obrazovanih, ja nisam video sjaj i svitu, nisam čekao i očekivao. Ja sam samo želeo da pomažem, jer mojoj majci je isticalo vreme, a ona mi je govorila da će moje čekaonice da budu pune, da moram da pogledam sve pre nego što se vratim kući. "Jer ti si sine dobra duša..." I za tu naivnu pravičnost sam pored svojoj genetici zahvalan i svojim vaspitačima. Na žalost zavisti i mržnje na ovom svetu nikada dosta. Ali jedno će ostati, samo čisto srce, iskrenost i pravednost razoruža i najgora zla.

Bile su to svakako lepih 6 godina, oko 50-tak ispita, bezbroj dana i sata nad knjigom. Napomenuću da nisu izostajale redovne studentske vikend konsultacije (čitaj studentske

žurke) i post-ispitna masovna rezimiranja Veća studenata (čitaj stan, prijatelji, gitara i pevanje). Imam osećaj da je taj period baš brzo proleteo, nisam ni bio svestan i već sam bio na vratima zadnjeg ispita iz sudske medicine, posle čega će ti konačno pored imena stajati titula doktor medicine, do kraja života, ne samo do penzije. Tada nisam bio svestan težine poziva koji sam izabrao, konstantnog pritiska i velike odgovornosti, ali plemenitost i humanost svaki dan nadjačavaju moje sumnje i vraćaju me na pravi put. Moj poziv je izvor mog nadahnuća i izvor pozitivne energije. Dođeš do zaključka da tvoji koraci godinama utabani iza tvojih leđa nešto znače, da znoj, bol i upornost imaju smisao, da slikaju tvoju zvezdu vodilju i vode te gde i trebaš biti, tamo gde te je tvoja životna reka usmerila.

Naše društvo u velikoj meri komercijalizuje svaki elemenat života, remeteći pravilno usvajanje sistema vrednosti. Nažalost smo svedoci puno promašenih šansi i upropašćenih karijera. Zato i apelujem na mlade ljude da sanjaju i da grabe ka svojim snovima, ka onome što iskreno žele. Svoje snove treba pratiti, svoje želje uporno ispunjavati, jer upravo to je svrha života, biti tamo gde želiš i raditi ono što osećaš da je prosto deo tebe i tvoje ličnosti. Srećan sam da mogu da kažem da se ja ne bavim medicinom već koristim svoje znanje da pomognem čoveku koji je ima krhko zdravlje, bolest ili brigu.

Radeći sa bolesnima shvatiš još jednu bitnu stvar, da ne zaboraviš i ne podcenjuješ to što imaš. To su tvoja porodica i tvoji prijatelji. Te stvari moraš čvrsto i brižno čuvati. Dodao bih i one male i kratke priče, sićušna sećanja, na neke lepe i bezbižne trenutke koji život znače, koje su zapravo neodvojivi deo života. Molim vas ne zaboravite kako je lepo smejeti se, kako je voleti i kako je toplo u nečijem zagrljaju.

Godine 2011 sam ponosno primio diplomu Medicinskog fakulteta Univerziteta u Nišu i okrenuo novi list u svom životu. Ne stigneš ni da uživaš u trenutku i budeš ponosan na sebe, a već te čekaju bitna pitanja i teške odluke.

Koračam dalje, sada se nekako nameću koraci, takve su društvene norme, možda opet malo plastičnosti i pravila, koje ja ne volim. Eventualno zapošljenje i sticanje neophodnog iskustva i održavanje dugo i teško sticanog medicinskog znanja. Tu sam naišao na zid sa "velikim vratima" Zavoda za zapošljavanje. Za moj poziv je bilo toliko raspisanih slobodnih mesta da bi na teritoriji cele države jedva mogao izbrojati na prstima jedne ruke. Bio sam malo razočaran, mada nisam ostao bez ideja i opcija. Nisam pomišljao na odustajanje, nisam imao vremena za očajavanje i nisam hteo obrisati sve ono što sam brižljivo gradio do tog trenutka, nisam hteo izdati svoju porodicu, svoje mentore, i pre svega sebe. Nikoga nisam krivio, sistem obrazovanja i planiranje radnih mesta je već dugo anomalijan, trebale bi decenije organizacije i mukotrpnog rada institucija da se uspostavi za mlade ljude odgovorajući sistem, organizovana okolina za učenje, rad i brzo zapošljavanje. Podigao sam glavu i krenuo dalje...

Bio bih najponosniji i najsrećniji da sam vojim znanjem pomagao ljudima u svojoj zemlji, u svom gradu, da svojim primerom predstavljam uzor drugim mladim ljudima, ali moja priča se ipak nastavila negde daleko, negde gde su drugi razlozi bili bitniji od ponosa i ljubavi prema kulturnoj baštini i poreklu. Živimo u vremenu u kojem je sistem vrednosti baziran na finansijkoj

sigurnosti i kada je svaki dan potencijalno izgubljen ako ne nastaviš da se boriš i tražiš svoje mesto pod nebom.

Pre svega sam morao održati stečeno znanje i profesiju. Lekar bez ordinacije i pacijenta je siromah na ulici, bibliotekar u praznoj biblioteci, pilot bez aviona.

Bez profesionalnog iskustva sam se opet na nagovor već vidno krhke moje majke, uz podršku oca i razumevanje tada devojke a sada moje supruge i majke moje dece, Irene, otrgao u Sloveniju.

Nostrifikacija diplome, pripravnički staž, državni ispit, slovenački jezik...

Novembra 2012. godine sam počeo da radim u Zdravstvenom centru u gradu Idrija. Približno godinu dana sam radio kao urgentni lekar u ambulanti za hitna stanja, a onda sam se upoznao sa pedijatrijom. Ispit na fakultetu je jedno, ali rad sa decom... Shvatio sam da razumem njihov jezik, njihov pogled i da sam i sam još uvek dete. Ti mali veliki ljudi koji svaki moj dan iznova ulepšavaju i teraju me da se svaki put iznova stoički potrudim da im pomognem. Tako sam se odlučio za specijalizaciju iz pedijatrije. Ta priča je počela 2014. godine. Bilo je naporno, putovao sam 5 dana u nedelji, vikende dežurao. U međuvremenu sam osnovao porodicu sa svojom najvećom ljubavlju, ženom Irenom. Do kraja moje specializacije, tokom koje je većinu tereta podnela moja porodica, smo dobili i dve ćerke, Laru i Lenu.

U Zdravstvenom centru vodim odeljenje za pedijatriju, bavim se razvojnom neurologijom kod dece i zamenik sam stručnog direktora centra. Predstavnik sam mladih pedijatara Slovenije u Evropskoj akademiji za pedijatriju.

Svakom lekaru je važno da neprestano i iznova dobija povratne impulse od svojih pacijenata. To je faktor koji te stimuliše da se usavršavaš i pokušaš da u svaki novi dan uneseš još više dobrog i pozitivnog za svoje pacijente. To je i moj profesionalni moto. U mom radu sa decom sam naučio da poštujem male želje malih ljudi, saosećao sam se sa svakom njihovom suzom i naučio sam jezik koji sem njihovih roditelja niko drugi ne govori. Svoj rad ocenjujem količinom i glasnoćom smeha koji se čuje u ambulanti. Prosto uživam u radu sa decom. Mogu da kažem da sam, možda i pomalo neočekivano, pronašao sebi granu medicine u kojoj mi neće biti teško da do kraja karijere dajem maksimum i to ne samo profesionalno, već i emocionalno.

Sebe sam ubeđivao da je moj put u inostranstvo cena koju moram da platim kako bih opravdao svoj trud i upornost, kako bih pronašao svoju ulogu u svetu, kako bih nastavio da pišem sopstvenu životnu priču. Ja sad već 8 godina živim u Idriji, gradiću nadomak glavnog grada Ljubljane. Idrija ima bogatu istorijsku i kulturnu baštinu, pored toga je i veoma razvijen industrijski region. Živim među ljudima koji žive skromnim i prostim načinom života. Moja porodica i ja smo našli okolinu u kojoj smo srećni.

I dalje se vodim prostim zakonima skromnog života, radujem se malim stvarima. Probao sam da ostanem isti onaj dečak koji je znao da se igra, da se smeje i da se druži. Svoje emocije i svoje životne postulate sam pretočio u način života, nisam promenio svoje ciljeve i želje.

Prosto sam nastavio u istom smeru u nekoj malo ozbiljnijoj sferi. Uz ženu, svoju decu, prijatelje i male pacijente je moj život ispunjen i srećan.

Ne zaboravite da je sreća u malim stvarima, treba prepoznati male signale i krenuti tamo gde svakako moraš ići, napred visoko podignute glave. Ti si reka koja teče do mora radosti, sreće i beskonačnih snova.

Ne zaboravi da sanjaš i ne prestaj da želiš, jer ništa nije nemoguće.

Ja sam Miloš Simov, rođen 1985. godine u gradu na reci Nišavi. U Prokuplje i Dom učenika srednjih škola sam stigao kao razmaženi jedinac, uplašeni dečak. To je bila prekretnica u mom životu, shvatio sam da uvek treba barem poslušati savet roditelja i razumeti i ceniti reči drugih ljudi koji stoje pored tebe. Hvala vam dragi vaspitači, direktore i sekretaru, čuvaru i domaru, kuvarice i čistačice.

Ljubi vas i pozdravlja vaš Miško!